

RETTENS DOM (én enkelt dommer)
17. december 2003

Sag T-133/02

Pravir Kumar Chawdhry
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Midlertidigt ansat – stilling aflønnet over forskningsbevillingerne –
indplacering i lønklasse«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 1617

Angående: Påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse om at
indplacere sagsøgeren i lønklasse A6, løntrin 3, dels om erstatning for
et tab.

Udfald: Frifindelse. Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler
en fjerdedel af sagsøgerens omkostninger. Sagsøgeren bærer tre
fjerdedele af sine egne omkostninger.

Sammendrag

1. *Tjenestemænd – vedtægten – ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte – kriterier for indplacering i lønklasse ved ansættelsen af en tjenestemand – anvendelse på midlertidigt ansatte
(Tjenestemandsvedtægten, art. 31, stk. 2)*

2. *Tjenestemænd – ansættelse – indplacering i lønklasse – internt direktiv i en institution, som udelukker indplacering i en højere lønklasse inden for stillingsgruppen – ulovligt
(Tjenestemandsvedtægten, art. 31, stk. 2)*

3. *Tjenestemænd – ansættelse – indplacering i lønklasse – indplacering i en højere lønklasse inden for stillingsgruppen – ansættelsesmyndighedens skøn – forpligtelse til i visse tilfælde at overveje muligheden for en sådan indplacering – domstolskontrol – grænser
(Tjenestemandsvedtægten, art. 31, stk. 2)*

4. *Tjenestemænd – ansættelse – indplacering i lønklasse – indplacering i en højere lønklasse inden for stillingsgruppen – hensyntagen til den pågældendes særlige kvalifikationer – kriterier
(Tjenestemandsvedtægten, art. 21, stk. 2, og art. 32, stk. 2)*

5. *Tjenestemænd – ansættelse – indplacering i lønklasse – indplacering i en højere lønklasse inden for stillingsgruppen – hensyntagen til den pågældendes særlige kvalifikationer – vurdering i forhold til den pågældende stilling – tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet kan ikke påberåbes
(Tjenestemandsvedtægten, art. 31, stk. 2)*

6. *Tjenestemænd – administrationens omsorgspligt – rækkevidde – grænser*

*7. Tjenestemænd – ansættelse – afgørelse om indplacering i lønklasse –
bcgrundelse – rækkevidde
(Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2, og art. 31, stk. 2)*

1. Selv om vedtægtens artikel 31, stk. 2, vedrørende kriterierne for tjenestemandss indplacering i lønklasse ved ansættelsen ikke ifølge bestemmelserne i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte udtrykkeligt gælder for midlertidigt ansatte, kan denne bestemmelse med rimelighed anvendes på midlertidigt ansatte i henhold til princippet om god forvaltningsskik.

(jf. præmis 35)

Henviisning til: Retten, 17. november 1998, sag T-217/96, Fabert-Goossens mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 607, og II, s. 1841, præmis 41 og 42; Retten, 6. juli 1999, sag T-203/97, Forvass mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 129, og II, s. 705, præmis 42.

2. Vedtægtens artikel 31, stk. 2, giver ansættelsesmyndigheden eller den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, mulighed for at indplacere en ansøger i en højere lønklasse inden for dennes stillingsgruppe. Denne mulighed bør være en undtagelse fra de almindelige indplaceringsregler. Vedtægtens artikel 31 indeholder ingen specifik betingelse for så vidt angår det skøn, som ansættelsesmyndigheden har til at fravige reglen om indplacering i den laveste lønklasse i stillingsgruppen. Det skøn, som vedtægtens artikel 31, stk. 2, tillægger ansættelsesmyndigheden, og for så vidt angår de midlertidigt ansatte den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, kan ikke desto mindre reguleres ved interne direktiver i institutionerne. Imidlertid kan de af fællesskabsinstitutionerne vedtagne interne direktiver ikke fravige vedtægtens bestemmelser.

I den forbindelse kan en fællesskabsinstitution ikke fuldstændigt give afkald på sin beføjelse i henhold til vedtægtens artikel 31, stk. 2, derved, at den fastsætter en præceptiv regel om, at en nyansat tjenestemand aldrig kan indplaceres i en anden lønklasse end den laveste lønklasse i stillingsgruppen. Der skal således i et internt direktiv, der fastlægger regler for, hvorledes den skønsmæssige beføjelse i henhold til vedtægtens artikel 31, stk. 2, skal udøves, være mulighed for i ganske særlige tilfælde at indplacere den pågældende i en højere lønklasse i stillingsgruppen.

(jf. præmis 36, 37 og 41)

Henvisning til: Generaladvokat Sir Gordon Slynn's forslag til afgørelse for Domstolen 6. juni 1985, sag 146/84, De Santis mod Revisionsretten, Sml. s. 1723, 1724, 1728; Domstolen, 1. juli 1999, sag C-155/98, Alexopoulou mod Kommissionen, Sml. I, s. 4069, præmis 32, og forslag til afgørelse fra generaladvokat Léger i samme sag, Sml. I, s. 4071, punkt 3; Retten, 5. oktober 1995, sag T-17/95, Alexopoulou mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 227, og II, s. 683, præmis 23 og 24.

3. Vedtægtens artikel 31, stk. 2, pålægger ansættelsesmyndigheden eller den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, at undersøge muligheden for at anvende denne bestemmelse, bl.a. når særlige tjenstilige behov kræver ansættelse af en særlig kvalificeret tjenestemand eller når den ansatte person er i besiddelse af særlige kvalifikationer. Disse myndigheder er dog ikke forpligtet til at anvende vedtægtens artikel 31, stk. 2, heller ikke i forhold til en ansøger, som er i besiddelse af særlige kvalifikationer. Når myndighederne således faktisk har foretaget en konkret vurdering af en persons kvalifikationer og faglige erfaring i relation til kriterierne i vedtægtens artikel 31, kan disse, medmindre andet følger af de betingelser med hensyn til indplacering, myndighederne måtte have fastsat i meddelelsen om ledig stilling, frit, under hensyntagen til tjenestens interesse, træffe afgørelse om, hvorvidt det findes berettiget at indplacere den pågældende i den højeste lønklasse. Det følger heraf, at selv om nyansatte tjenestemænd og midlertidigt ansatte opfylder betingelserne for at kunne indplaceres i den højeste lønklasse i stillingsgruppen, har de ikke af den grund en individuel ret til en sådan indplacering.

Under disse omstændigheder kan domstolskontrollen af en afgørelse om indplacering i lønklasse ikke træde i stedet for det af ansættelsesmyndigheden eller den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, foretagne skøn. Fællesskabets retsinstanter bør begrænse sig til at efterprøve, om der er sket tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, om ansættelsesmyndigheden eller den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, har lagt ukorrekte eller ufuldstændige faktiske oplysninger til grund for sin afgørelse, og om afgørelsen er behæftet med magtfordrejning, en retlig vildfarelse eller er utilstrækkeligt begrundet. Det tilkommer desuden Fællesskabets retsinstanter at kontrollere, at afgørelsens ophavsmand ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt.

(jf. præmis 44 og 45)

Henvi sning til: 5. oktober 1995, Alexopoulou mod Kommissionen, præmis 21; Retten, 13. februar 1998, sag T-195/96, Alexopoulou mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 51, og II, s. 117, præmis 36, 38 og 43; Retten, 11. juli 2002, sag T-381/00, Wasmeier mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 125, og II, s. 677, præmis 56.

4. De særlige kvalifikationer, der omhandles i vedtægtens artikel 32, stk. 2, skal vurderes ikke i forhold til befolkningen som helhed, men i forhold til gennemsnitsprofilen for personer, der har bestået udvælgelsesprøver, hvilket er en personkreds, der allerede er meget nøje udvalgt på grundlag af kravene i vedtægtens artikel 27. Denne sammenligning bør imidlertid ikke foretages i forhold til de beståede ansøgere fra alle udvælgelsesprøver eller udvælgelsesprocedurer, men i forhold til beståede ansøgere fra udvælgelsesprøver eller udvælgelsesprocedurer, der er sammenlignelige med den, hvorved den pågældende er blevet ansat. Omvendt bør sammenligningen ikke begrænses udelukkende til de beståede ansøgere fra den samme udvælgelsesprocedure. Med hensyn til fastlæggelsen af de udvælgelsesprocedurer og den periode, der i den forbindelse skal tages hensyn til, råder ansættelsesmyndigheden og den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, over et vidt skøn.

(jf. præmis 76)

Henvi sning til: Retten, 5. november 1997, sag T-12/97, Barnett mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 313, og II, s. 863, præmis 50 og 51; Wasmeier mod Kommissionen, nævnt ovenfor, præmis 73; Retten, 3. oktober 2002, sag T-6/02, Platte mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 189, og II, s. 973, præmis 38.

5. Bedømmelsen af, hvorvidt en nyansat tjenstemands kvalifikationer er af særlig karakter, kan ikke foretages generelt, men må ske i forhold til den stilling, som skal besættes. Denne bedømmelses kasuistiske karakter er til hinder for, at den pågældende med fordel kan påberåbe sig, at der er sket tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

(jf. præmis 102)

Henvisning til: Wasmeier mod Kommissionen, præmis 76.

6. Administrationens omsorgspligt over for sine ansatte afspejler den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt i forholdet mellem den offentlige myndighed og de ansatte i offentlig tjeneste. Denne pligt indebærer især, at myndigheden ved afgørelsen om en tjenstemands eller en midlertidigt ansats situation tager alle de forhold i betragtning, som kan antages at være bestemmende for dens afgørelse, og hermed tager hensyn ikke blot til tjenestens interesse, men også til vedkommende tjenstemands interesse. Beskyttelsen af tjenstemændenes rettigheder og interesser skal altid ske inden for rammerne af de gældende bestemmelser.

(jf. præmis 107)

Henvisning til: Forwass mod Kommissionen, præmis 53 og 54 og den deri nævnte retspraksis.

7. Fællesskabsinstitutionen er ikke i forbindelse med begrundelsespligten forpligtet til i afgørelsen om fastsættelse af indplaceringen af en midlertidigt ansat videnskabelig eller teknisk medarbejder at give detaljerede statistiske oplysninger vedrørende indplaceringen i lønklasse og på løntrin af sådanne midlertidigt ansatte medarbejdere i forbindelse med disses ansættelse.

For det første er sådanne detaljerede oplysninger ikke relevante med henblik på at efterprøve lovligheden af bedømmelsen af den pågældendes kvalifikationer i betragtning af denne bedømmelses kasuistiske karakter.

For det andet har en afgørelse om indplacering visse lighedspunkter med en afgørelse om forfremmelse. Disse lighedspunkter berettiger til på afgørelsen om indplacering i lønklasse at overføre de principper, der er bestemmende for forpligtelsen til at begrunde afgørelser vedrørende forfremmelse, med hensyn til hvilke gælder dels, at begrundelsespligten kan opfyldes rettidigt på tidspunktet for den afgørelse, der tager stilling til klagen, dels at det er tilstrækkeligt, at begrundelsen vedrører de retlige betingelser i vedtægten for forfremmelsesprocedurens lovlighed, idet der navnlig ikke stilles krav om en redegørelse for den af ansættelsesmyndigheden foretagne sammenlignende bedømmelse. Det er tilstrækkeligt, at ansættelsesmyndigheden oplyser den pågældende tjenestemand om den individuelle og relevante begrundelse for den afgørelse, der er blevet truffet i forhold til ham.

Det følger heraf, at begrundelsen for afgørelsen om indplacering i lønklasse kan indskrænkes til en angivelse af, at der faktisk er foretaget en undersøgelse af den pågældendes situation i forhold til vedtægtens artikel 31, stk. 2, og til en redegørelse for den vurdering, der i den forbindelse er foretaget af kvalifikationerne og af den stilling, han var blevet ansat i. Derimod er det ikke nødvendigt at fremlægge oplysninger vedrørende indplaceringen af øvrige midlertidigt ansatte eller statistiske oplysninger herom.

(jf. præmis 119-122)

Henvisning til: Retten, 1. juli 1999, Alexopoulou mod Kommissionen, præmis 27; Retten, 14. juni 2001, sag T-230/99, McAuley mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 127, og II, s. 583, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis; Wasmeier mod Kommissionen, præmis 142.